

Arrest

**nr. 122 490 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gelet op de terechtzitting van 4 maart 2014, waarbij de zaak in voortzetting wordt gesteld op de terechtzitting van 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2013, met kennisgeving diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de bestreden beslissingen

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij geen middel ontwikkelt gericht tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod zodat het beroep gericht tegen deze beslissing onontvankelijk is. Hetgeen volgt heeft dan ook enkel betrekking op de beslissing tot afgifte van een bevel.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13septies.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of een belang.

2.3. In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”*

2.4. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast. In casu werd de bestreden beslissing, onder meer, op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen. Waar de verwerende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een herhaald bevel is, vermag de Raad bij gebreke aan gegevens in het administratief dossier deze stelling niet te controleren.

In die mate is de vordering dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan het vereiste belang.

2.5. Verzoekster ontwikkelt evenwel een middel dat de schending van hogere internationaalrechtelijke norm opwerpt, doordat aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend. De bestreden beslissing zou aldus een schending impliceren van deze hogere rechtsnorm, in casu van de bescherming dewelke ontleend kan worden aan de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Deze grieven dienen te worden onderzocht.

2.6. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM en stelt:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen en personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slacht-offer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique,

susceptible de trapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seu/ fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ont- voerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op het overschrijden van een bepaalde termijn, om een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.

Door zomaar bevel te betekenen zonder de toestand van het land van herkomst in overweging te nemen noch de medische toestand van verzoekster, is er bovendien sprake van machtsoverschrijding.

Dat er in de geschetste omstandigheden onmogelijk enige plicht kan bestaan om zomaar zonder zich te bekommeren om alle relevante elementen, een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen."

In het derde middel wordt gesteld:

"In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoekster onmogelijk nog kan terugkeren en zelfs kan reizen.

Het schendt de regels der fair play om haar nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van de medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing ten gronde kan bekomen op de ingediende aanvraag tot medische regularisatie, het land uitgezet te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing ten gronde afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van art. 9 TER VW, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dient te verliezen.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat in dit verband door de Belgische overheid negatief reisadvies wordt gegeven voor Tsjetsjenië, houding waaruit blijkt dat de situatie daar ten zeerste gevaarlijk is hetgeen bovendien ook blijkt uit de berichten in de pers inzake dagdagelijkse bomaanslagen.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster en werd ook nooit in oenschouw genomen dat tal van familieleden in België verblijven. “

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar medische problematiek en naar het arrest 118 742 van 12 februari 2014 van de Raad waarbij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2013 werd vernietigd omdat geen onderzoek werd verricht naar het bestaan van een risico op onmenselijke en vernederende behandeling in het herkomstland bij gebreke aan het bestaan van een adequate behandeling voor de ziektes waaraan de verzoekende partij lijdt is deze medische problematiek achterhaald en kan de verzoekende partij de bescherming van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet meer invoeren. Zij verblijft niet meer in het Rijk zodat zij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet meer kan verkrijgen.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu zij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekende partij beperkt haar betoog tot vage, niet concrete en op haar persoon betrokken beweringen die zelfs niet ondersteund zijn door enig rapport. In essentie houdt zij voor dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is. Vastgesteld wordt dat haar loutere bewering en de vaststelling dat de verzoekende partij sedert 2008 evenmin enige asielaanvraag heeft ingediend, wat erop wijst dat zij niet de mening is toegedaan dat de situatie sedert de beoordeling van haar laatste asielaanvraag is veranderd of verslechterd, niet vermogen aan te tonen dat de situatie in Tsjetsjenië derwijze precair is dat een terugkeer haar blootstelt aan de schending van artikel 3 EVRM. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij niet ontkent dat zij zonder verzet is gerepatriëerd op 22 juli 2013.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit verdragsartikel aantoonde.

Gelet op deze vaststellingen is de opgeworpen exceptie in die hierboven mate gegrond en toont de verzoekende partij haar belang bij haar beroep niet aan.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN